

останкытъ на ястыята на деня, нѣщо, което сичкы намѣрихъ за праведно, защото, като даде чловѣкъ на сичкыя свѣтъ да ѣде, простено му е да помисли и за себеси. Но никой не помисли за бѣднаго Пикильо, който много пѣти обиколи земника, дѣто бѣ заключенъ плѣнникъ, и не намѣри другъ изходъ освѣтъ заключенытъ и залостены врата, нито видѣ друга свѣтлина освѣтъ онѣзи която влѣзваше презъ единъ прозорець съ желѣзна рѣшетка, нито други мобилы, освѣтъ двѣ веты бжчевы, които сж държели едно време превѣсходно вино *Хересъ и Аликанте*.

Като са помъчи напраздно да поклати вратата, като вика за помощъ безъ да го чуе никой, той сѣднѣ на една отъ бжчевытъ, и тамъ, нека го исповѣдамы, остави го сичкото му дързновение, и напыйтъ герой наченъ да плаче! Но и кога е имало герой безъ слабости! Освѣтъ туй напыйтъ не бѣше вечераль, а стомаха му отколѣ бѣ забравилъ обѣдата, поради военнытъ парады и упражненія презъ деня. Плачеше прочее, и макаръ че естествено не бѣ страхливъ, тъмотата го ужасаваше щото не можаше да се успокои. Тутакси чу викове и шумъ и помисли че е дошълъ крайтъ му: виното на г. Инесъ Пересъ де-Хила бѣше чудесно подѣйствовало на мозъка на настойника и на сътрапезницытъ му.

Насѣдады около една голѣма и найхубава трапеза на гостинницата, за шетачка и виночерпица имахъ Жуанита, съ която са запознахмы погорѣ, момиче дванайсетъ-годишно, живостно, послушно и вѣжливо, което пріемаше заповѣди и глѣчки отъ сичкытъ, и въ тѣзи минута слугиня на слугытъ.

«Иди въ готварницата, рече ѣ настойникътъ съ повелителенъ тонъ, да ни донесешъ двѣтъ пуйки конто, безъ да ги докачи никой, дигнахъ отъ трапезата М. 9. Гоститъ ни трѣба да сж были влибены, защото не ѣдѣхъ».

Тѣзи пронія на настойника възбуди продължителны и удобрителны подигравки; защото и найпростыйтъ угоститель има си ласкателитъ Тѣзи бѣше глѣчката която оплаши Пикильо, който, на-